

Călătoria lui Radu în Lăcașul Radicalilor

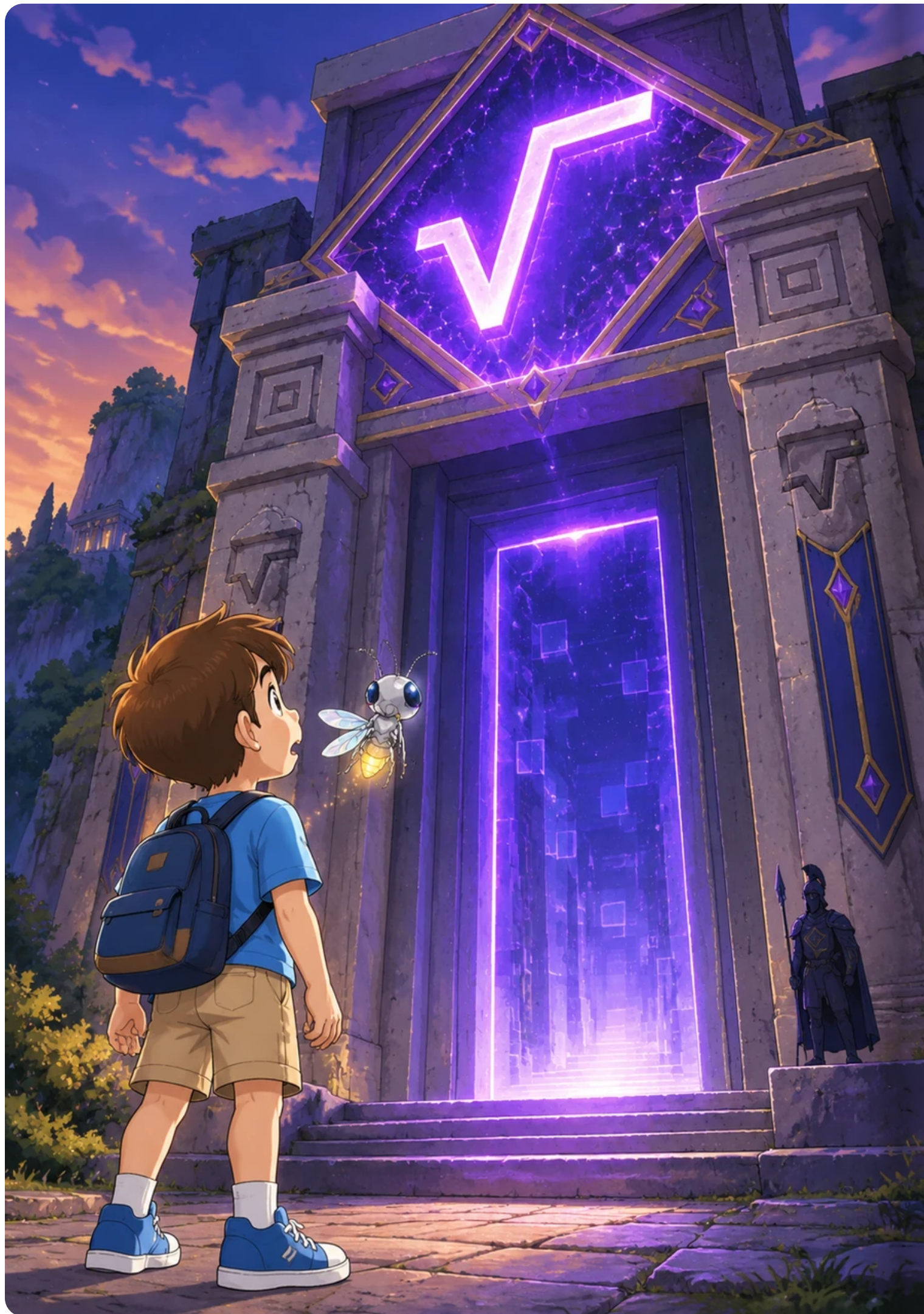
Cristina Poenaru

Radu privea fascinat spre un copac bătrân din grădină, ale cărui rădăcini puternice se adânceau în pământ pentru a susține toată coroana verde. Băiatul se întreba cum pot niște părți atât de ascunse să țină în viață o frumusețe atât de mare. În acel moment, un licurici argintiu se așeză pe o frunză și îi șopti că adevăratele taine ale lumii stau ascunse chiar la bază.

Atingând licuriciul, Radu simți cum pământul de sub picioare se transformă într-un covor de lumină albastră. O spirală misterioasă îl cuprinse și îl purtă printr-un tunel format din cifre sclipitoare care dansau în aer. Când lumina se risipi, el se trezi la marginea unui tărâm necunoscut, unde totul părea construit din reguli matematice.

În fața lui se înălța Marele Portal al Pătratelor, o poartă uriașă flancată de stâlpi din piatră fin sculptată cu numere perfecte. Deasupra intrării, un simbol ciudat în formă de bifă cu o coadă lungă scânteia într-o nuanță de violet intens. Radu înțelese că acesta era semnul radicalului, cheia care deschidea poarta spre secretele acestui regim.

Un gardian prietenos, alcătuit din linii curbe și unghiuri drepte, îl întâmpină pe băiat cu o plecăciune politicoasă. Gardianul îi explică faptul că pentru a merge mai departe trebuie să înțeleagă cum funcționează extragerea esenței dintr-un număr mare. El îi dăruie lui Radu o lupă magică numită Oglinda Rădăcinilor.

Folosind noua lupă, Radu privi spre un grup de nouă pietre strălucitoare care formau un pătrat perfect pe o stâncă. Prin lentila magică, pietrele se contopiră și lăsară să se vadă o singură piatră esențială, puternică și luminoasă, reprezentând latura de bază a întregului grup. Băiatul zâmbi, înțelegând pentru prima dată frumusețea simplificării prin radical.

Drumul îl purtă mai departe printr-o livadă unde pomii nu aveau fructe obișnuite, ci mere numerotate. Un măr marcat cu numărul șaisprezece îi căzu în palmă și, sub privirea sa curioasă, începu să se transforme într-un măr perfect cu valoarea patru. Radu a realizat că radicalul nu face decât să caute adevărata valoare fundamentală a lucrurilor.

Brusc, cerul de deasupra lor se întunecă, iar un vuiet adânc zgudui pământul. O umbră masivă, numită Haosul Numitorilor, amenința să blocheze toate ecuațiile țărâmului și să arunce totul în întuneric. Spiritele numerelor fugeau speriate în toate direcțiile, neștiind cum să se apere.

Amintindu-se de lecțiile învățate pe drum, Radu își luă inima în dinți și se ridică în fața umbrei. Folosind simbolul radicalului desenat cu o crenguță pe nisip, el adună toate forțele împrăștiate ale numerelor și le unii într-un singur zid de lumină pură. Umbra nu putu trece de această armonie matematică perfectă.

Odată cu înfrângerea întunericului, tărâmul reveni la viață, iar culorile deveniră și mai vii decât înainte. Locuitorii i-au mulțumit lui Radu cu ropote de aplauze și i-au oferit o coroană mică împletită din cifre de aur. Băiatul a știut că venise momentul să se întoarcă acasă, dar purta acum în minte o nouă înțelegere a universului.

Radu deschise ochii și se regăsi înapoi în grădina sa, cu frunzele copacului foșnind blând în adierea vântului. Totul părea un vis, dar pe palmă ținea încă o mărgărita mică și strălucitoare în formă de radical. El privi spre rădăcinile copacului cu alți ochi, știind că magia și matematica merg mână în mână în fiecare colț al lumii.